

PLUJA I ALGUNA COSA MÉS

Anna Brasó i Rius

Cantando bajo la lluvia. Direcció: Ricard Reguant. Adaptació: Ocatvi Egea i Ricard Reguant. Lletrista: Guillermo Ramos. Direcció de veu: Carlos Lázaro. Producció musical: Joan Enric Gade. Coreografia: Chet Walker. Intèrprets: Daniel Caballero, Xènia Reguant, Víctor Ullate Roche, Marta Solaz, David Venancio Muro, Joan Agulló, Sílvia Álvarez, Gemma Andreu, Griselda Astudillo, Freia Canals, José Cerrato, Georgina Cort, Javier Enguix, Nu Garcia, Belén González, Víctor González, Vanesa Jover, Óscar Martínez Gil, Emilo Morales, Óscar Nogales, Mark San Juan. Escenografia i vestuari: Josep Massagué. Disseny d'il·luminació: Nicolás Fischtel. Producció: Joan Lluís Goas. Teatre Novedades. Del 3 de març al 10 d'abril 2005.

Que el Teatre Novedades aculli una obra de teatre musical d'origen cinematogràfic no és nou, ja que fa uns quants anys s'hi va presentar *Full Monty*, en català, i no fa gaire *Siete novias para siete hermanos*, aquesta darrera obra de la productora Spektra Entertainment, que, després d'haver considerat com un èxit el muntatge, va decidir fer front a un projecte «més gran, més ambiciós, més espectacular». El focus d'atenció per seleccionar la pel·lícula que es volia adaptar va tornar a ser els musicals clàssics americans, i l'elecció, clara, *Cantando bajo la lluvia*. Ricard Reguant, que se n'ha encarregat de la direcció, ja té al seu currículum processos d'adaptació semblants que dibuixen el pas de trames de la gran pantalla a la gran escena, com són *West Side Story*, *Chicago* o *La botiga dels horrors*.

Deixant de banda el fet que el gènere del musical, exceptuant-ne alguns exemples, està cada cop més ancorat en el fet comercial, la posada en escena d'aquesta pel·lícula que gira entorn del pas del cinema mut al sonor planteja, a més d'una paradoxa, un gran repte, no tant pel fet que plogui a escena, sinó per tot el que comporta aquest luxe, per la variabilitat d'escenes i per la dificultat de dur-ne a terme molts dels números, ja sigui per la quantitat d'actors que hi cal coordinar, per la complexitat escenogràfica o pel desgast físic que això comporta. La manera com s'hi superen aquestes dificultats no sempre esdevé brillant. Així, si bé està ben trobat el fet que la primera trobada entre Don Lockward i Kathy Selden es traslladi a una parada d'autobús (essent del tot impossible presentar al teatre la fugida de Lockward dels fans saltant per sobre dels cotxes fins a caure al cotxe d'ella), el fragment inicial, en què Don Lockward explica la seva trajectòria als fans amb la discordança entre el discurs i la realitat que es reflecteix simultàniament en la veu del personatge, no acaba d'estar ben solucionat, i fa plantejar el dubte sobre si no hagués estat més adequat, senzill i gratificant aprofitar la pantalla cinematogràfica, de la qual es fa ús en altres moments de l'espectacle, per tal d'il·lustrar millor el missatge que es volia transmetre.

Si bé la pluja ha estat venuda com un dels màxims èxits d'aquest muntatge, efecte que se soluciona amb una quantitat més que considerable de recs invertits que fan ploure a raig, resulta

encara més destacable la dificultat de ballar i cantar sota la pluja que Daniel Caballero resol prou bé, i també el que succeeix a l'entreacte, quan, mentre s'asseca l'escenari, el públic pot gaudir d'un entremès amb gust de La Cubana reeixit, que esdevé un dels millors moments de l'obra.

La caracterització dels personatges està, en general, ben resolta; a vegades, en el cas dels dos protagonistes, no acaba de perfilar-se del tot el contrast entre els personatges actors quan actuen i quan no ho fan. D'altra banda, Víctor Ullate i Marta Solaz fan una feina més que lloable a l'hora d'interpretar Cosmo Brown i Lina Lamont. Solaz, a més, fa un gir al personatge, que a la pel·lícula tan sols és una rossa estúpida i odiosa, i el dota d'un relleu sentimental que li dona una profunditat inaudita ponderada, a més, per una nova cançó on plora la no-correspondència del seu amor. Una altra novetat lligada a aquest personatge és una escena que ironitza sobre les amistats entre les grans estrelles de cine, aquelles estrelles dels somriures falsos i els interessos propis. Sembla que han sabut aprofitar bé els dots d'aquesta actriu.

D'entre les coreografies, que en general estan força ben trobades, en destaco la de «Haz reír» pel gran nombre d'elements que s'hi compaginen, per la manera com es resol, sense deixar de banda el famós mortal des de la paret, que aquí es fa des d'una superfície no ben bé perpendicular a terra, però que impressiona. Pel que fa a la lluita d'espases que s'hi escenifica en un determinat moment, de moviments «espectaculars» però senzills i poc treballats, fa pensar en com s'ha tancat en l'oblit la lluita escènica, avui que molts actors llueixen el fet de pegar-se de veritat.

En tot cas, el que sí que sembla clar és que *Cantant sota la pluja* és una d'aquelles pel·lícules que ha deixat marca, i fins i tot ho ha fet en els dibuixos animats —a *Robots*, la nova producció de Pixar, un dels protagonistes canta tot ple de greix sota la pluja—. Així doncs, tenir la possibilitat d'anar-la a veure al teatre ofereix, si més no, una nova manera d'apropar-se a aquest clàssic. M'agradaria acabar animant Ricard Reguant, aprofitant que afirma que el teatre musical ha arribat a l'Estat a la majoria d'edat i que hi ha actors suficientment preparats per fer front a qualsevol repte, a compaginar aquesta faceta d'adaptador amb la de creador d'un teatre musical propi i, si pot ser, català.